

Aksel Larsen: Det ærede medlem hr. Erik Eriksen mente i dag at kunne konstatere, at regeringsordførerne i debatten mest havde talt om venstres og de konservatives fællesprogram. Jeg tror nok, at det i hvert tilfælde tidsmæssigt er rigtigt, men jeg tror også, at det fortjener dette fællesprogram ikke. Det er ganske vist mit indtryk, at dette såkaldte fællesprogram er gået mere end forpjuksket ud af debatten, så hvis det ærede medlem hr. Poul Møller, som han med styrke og barsk stemmeføring erklærede ved afslutningen af sin tale, er i godt humør, ja, så er det dels uforståeligt, dels kunne vi, som overværede hans tale, hverken høre eller se eller fornemme, at der var noget som helst godt humør hos ham. Det er imidlertid rigtigt, at i hvert tilfælde tidsmæssigt har dette fællesprogram spillet en ret stor rolle i debatten både i går og i dag, og jeg må erkende, at det er forståeligt, når man tænker på den iver og intensitet, det ærede medlem hr. Erik Eriksen og det ærede medlem hr. Poul Møller lagde for dagen, da de benyttede det meste af deres taletid til at fremhæve og navnlig at forsvare deres program, og når man tænker på den kvantitative larm, venstres og den konservative presse har lavet om dette program.

Det er under disse omstændigheder forståeligt, at regeringspartiernes ordførere anså det for nødvendigt at beskæftige sig med fællesprogrammet. Det er nemlig således, at hvis vi ser på dagspressen, og hvis vi undlader at tage BT i betragtning — og det kan vi vel godt — så har venstres presse det største oplag af partipressen i Danmark, og derefter kommer den konservative presse. Langt under den konservative presse ligger det største partis, socialdemokratiets, dagspresse, medens det radikale venstres dagspresseoplæg er nærmest mikroskopisk, idet jeg mener, at vi her også har lov til at se bort fra Politiken.

Det må altså have nogen virkning, når de to partiers dagspresse, som altså udgør langt den overvældende del af dansk dagspresse, i den grad løfter fællesprogrammet på skjolde, der i hvert fald buldrer lige så meget som tomme tønder. Det må gøre et vist indtryk i befolkningen, og det betyder, at man må forstå, at regeringspartiernes ordførere anså

det for nødvendigt at tale om de to partiers program.

I øvrigt kunne denne pressemæssige tilstand i Danmark give god anledning til at tænke alvorligt over det ubehagelige faktum, at den største vælgergruppe i landet har en så ringe udbredt dagspresse, som tilfældet er, og her har jo Aktuelt BT-betonede ansigtsløftning ikke hjulpet noget; men det kan også give anledning til at tænke praktisk over, hvad pressefriheden, der er fastsat i grundloven, i virkeligheden er værd. Den giver enhver, der har råd til det, lov til at udgive et dagblad, men de, der har flest penge, har naturligvis bedst råd til at udgive dagblade, og det vil sige, at pressefriheden er formel, men ikke reel. Det får mig til at udtale ønsket om, at statsmagten i højere grad, end det hidtil har været tilfældet, vil sørge for, at radioen kan blive benyttet til i nogen grad at afbøde skævhederne ved pressefrihedens praktisering.

Hvad fællesprogrammet angår, har jeg i øvrigt ikke flere bemærkninger at komme med om det end dem, jeg fremførte i går. Jeg synes ikke, det er nødvendigt, så meget mindre som jeg er overbevist om, at det såmænd ikke varer så længe, og i hvert fald bliver det i god tid inden folketingsvalget, før der fra de to partier kommer et nyt og muligvis mere gennemtænkt program. Jeg vil kun understrege, hvad jeg sagde i går, at fællesprogrammet i al sin ubehjælpelighed viser de to partiers reaktionære hensigter, og det kan man naturligvis finde trist for en politisk personlighed som det ærede medlem hr. Erik Eriksen. Men fællesprogrammet og de to partiers fælles optræden og fælles politik viser jo også — og det synes jeg trænger til at blive understreget — at der er mere end en gradsforskel mellem deres politik og i hvert fald de to af regeringspartiernes politik.

Den højtærede statsminister sagde i sin tale i dag, at de forskellige ordførere, også jeg, havde talt om noget andet. Ja, den sætning kunne jeg naturligvis returnere, men jeg vil foretrække at erindre den højtærede statsminister om, at han i sin tale levede højt på regeringspartiernes og især socialdemokratiets agitationspåstand om, at det går så godt her i landet, og at vi har det så dejligt.